

Jak jsem dostal šanci

Ptáte se, jak to začalo? Celkem normálně. Jen tak jsem si spokojeně čvachtal v plodové vodě. Bylo mi teplo a mou jedinou starostí bylo kopat nohama všude kolem sebe. Okolní svět mě ještě nezajímal a když už jsem třeba zaslechl mámin hlas, jaksi divně žvatlala a vůbec jsem jí nerozuměl. Když jsem měl zrovna chvíli času mezi povalováním a kopáním do máminýho pupku, zjistil jsem, že budu asi kluk a cosi chlupatýho mi roste nad čelem. Čím dýl jsem se převaloval, tím víc jsem v sobě pociťoval muže a taky jsem si na hlavě mohl vytvářet strojově přesný pěšinky nebo vrabčí hnízda. Taky jsem cítil, že se pořád zvětšuju. Nohy už se skoro nedaly natáhnout a česat se mi už taky moc dobře nešlo. Jak bylo fajn, když bylo kolem mě spousta místa a mohl jsem se natáhnout. Za to tohle, už se mi vůbec nelíbilo!

Tak jsem začal vrískat, hulákat a vydávat vůbec ty nejotřesnější zvuky, co jsem dovedl. A co se stalo? Povedlo se! Už se zase můžu převalovat a mám kolem sebe spousta místa. Jen je mi trochu zima a pořád mi někdo blábolí něco do ucha. Rozhlížím se okolo sebe a všechno pozoruju. Úplně jinej svět, než na jakej jsem byl zvyklej. Hlavně to množství světla a zvuku mě pekelně rozčilovalo. „Chci zase zpátky“, honilo se mi hlavou. Tak přišlo další ječení, vrčení, prskání, však to znáte. A co se stalo tentokrát? Nic. Můžeš si ječet jak chceš, ale vzbudí to něčí pozornost? Akorát tě máma chytne, přitiskne k sobě, ale světla je pořád stejně a mluví na tebe ještě hlasitějc. Prostě jsem si musel zvykat. Snad to nebude tak zlý, zkrátka to nějak překousnu a pak budu znova spokojenej. A měl jsem pravdu.

Jak dny plynuly, byl jsem veselejší a veselejší, naučil jsem se smát se, převalovat, jíst, dokonce mne naučili, jak zaplnit nočník. Neznám lepší příklad malého rozchechtaného děcka. Sledoval jsem ostatní a hodně se od nich učil. A taky jsem koukal na sebe. Místo pidi prstíků tlapa, vlasy mi lezly do očí, pupek jak ti chlápci, co chodili s tátou každěj pátek na pivo, a když jsem otočil hlavu za záda, smál se na mne můj bělostnej zadek. Jenom nohám se smát nějak nechtělo. Mě to stejně netrápilo. K papání nohy nebyly potřeba a k převalování taky moc ne.

Jenomže, co čert nechtěl, pořád jsem rostl, až jsem byl tak velikej, až mi máma řekla: „Můj malý obříku, už tě neunesu, budeš muset ťapkat sám“. To se mi teda zrovna dvakrát nelíbilo. Ale zkus se pro svýho oblíbenýho angličáka batolit přes celej obýván. Trvá to celý odpoledne a nakonec stejně někdo přijde, řekne ťuťu ňuňu a odnese tě pryč. Je to k vzteku, ale budu muset chodit po svejch. Tak jsem zahájil první pokusy. Máma s tátou mě všemožně přidržovali, postrkovali a pomáhali mi, ale ty zatracený nohy se ne a ne pohnout. Nejdřív se zdálo, že pár kroků přece jenom zvládnou. Pouhej klam. Postupem doby se moje haksny hýbaly míň a míň až se přestaly hýbat úplně. Já z toho neměl tak těžkou hlavu. Většinou jsem byl stejně doma, nebo jsem se vozil luxusním kočárem.

Svět je ovšem zařízenej tak, že pořád rosteš a až už jsi větší a můžeš dělat všechny ty věci, co dělají dospěláci, jako jíst, mluvit, dívat se na televizi nebo sedávat na dospěláckým záchodě, očekává se, že budeš taky sám chodit. V tom jsem byl teda sakra pozadu. A co víc, viděl jsem, jak se trápí lidi kolem mě. Máma už nebyla ta „veselá mamina“ a táta už nebyl ten „hodnej taťulda“. Kolikrát jsem je slyšel šeredně se hádat. Došlo mi, že změna nastala, když moje nohy začaly stávkovat. Najednou jsem se rozbřečel a uvědomil si, že můj život není jenom o povalování a papkání dobrot. Ale ani slzy moje nohy k životu neprobraly, a tak jsem rostl, ale část těla rostla jen naoko. Ať jsem dělal, co se dalo, nebyl jsem schopnej se ani postavit. Táta s těma chlápky chodíval na pivo skoro každěj den a mámin pláč museli slyšet snad i sousedi o tři patra nad náma. Když už byli náhodou doma oba, slyšel jsem jejich další hádku a tátu, jak říká: „A co s ním teď asi budeme dělat? Budeme ho snad nosit do školy na zádech? Je mi to líto, ale nedokážu s váma žít.“ To jsem tátu viděl naposled.

Máma od té doby plakala ještě víc a ještě hlasitěji. Přestala chodit do práce a myslím, že po večerech pila. Bylo mi smutno. Ale mohl jsem to tak snad nechat? Rozhodl jsem se, že mámě

pomůžu a vrátím náš život zpátky do veselých kolejí. Dělal jsem všechno, abych na její tváři vyloudil úsměv. Dokonce jsem předstíral, že se už v chůzi zlepšuju, ačkoliv jsem sám dobře věděl, že sotva svedu stát opřenej o pohovku. Dělal jsem si ze sebe legraci a snažil se jít dát najevo, že nohy nejsou všechno. Hlavně, že máme jeden druhýho. Podporoval jsem ji a říkal, že to spolu zvládneme. Prosil jsem ji, ať mi dá šanci a neopustí mne. Co udělala máma? Dala mi šanci. Přestala pít, znovu začala pracovat, párkrát jsem upozoroval, že se chechtá a víkendy jsme trávili máma, já a vozík v přírodě. Svět se znovu rozzářil. Máma popadla druhej dech a dokonce si našla fajn přítele, kterej si se mnou povídal o všem možným a nebyl jsem mu lhostejnej. I ve škole se našlo pár skvělejších kámošů, se kterejma jsem trávil čas stejně jako všechna zdravá děcka.

Od té doby se už parkrát ručička hodin protočila. Je mi třicet a s odstupem můžu říct, že prožívám plnohodnotný život. A i když jen obrazně, dokážu se postavit na vlastní nohy. Díky za tvou lidskost MÁMO!